

Odvolací soud podrobně dovodil, že se žalobci tento důkaz nepodařil. Poukazuje zejména správně na to, že se žalobce nestal vlastníkem peněz svěřených mu jako pokladníku politické organizace, že ani netvrdil, že by mu byl vklad postoupen všemi členy organizace, jimž peníze vpravdě patří, ježto »Politická organizace čs. n. s. v B.-Ž.« nejsou právnickou osobou, není způsobilým podmínem práv a závazků, a že žalobce není k žalobě oprávněn ani z důvodu obohacení. V té příčině lze dovo- latele odkázati na správné důvody napadeného rozsudku, které nebyly dovolání vyvráceny.

Čís. 16550.

Nezavázal-li se domovník (zák. č. 82/1920 Sb. z. a n.) písemnou smlouvou, sjednanou s vlastníkem domu, k bezplatnému otvírání do- movních dveří v době jeho uzamčení, jest oprávněn žádati na nájemcích bytů přiměřenou odměnu za otevření dveří (klíčné) i tehda, není-li v obci domovního řádu řádně schváleného.

Nájemníci bytů nejsou zavázáni platiti domovníkovi za otvírání do- movních dveří poplatek vyšší, než jest poplatek určený v domovním řádě řádně schváleném nebo vybíraný podle místních zvyklostí, jestliže nepřistoupili k ujednání, jímž vlastník domu dovolil domovníkovi vy- bírati takovýto vyšší poplatek.

Vlastník domu, který sjednal s domovníkem, že domovník může vy- bírati za každé otevření domovních dveří v noční době od nájemníků poplatek v určité výši, odpovídá domovníkovi za škodu, která mu vznikla tím, že sám dal nájemníkům domovní klíče, nevymíniv si při tom pro domovníka přiměřený paušál.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1937, Rv II 896/36.)

Žalobci byli od 28. července 1926 domovníky v domě žalovaných č. p. 9 v Z. Tvrdíce, že žalovaní vlastníci domu ujednali s nimi jako se svými domovníky písemnou smlouvu, že za každé otvírání domov- ních dveří v noční době mohou vybírat od osoby žádající otevření po 1 Kč, že však vlastníci domu dali klíč nájemníkům, neujednavše s nimi odškodnění domovníkům, domáhají se žalobci mimo jiné odškodnění v částce 2.556 Kč, která jim ušla za poslední tři léta na klíčném, a to podle sazeb stanovených v domovním řádě schváleném městskou radou v Z. Soud první stolice zamítl žalobu. Odvolací soud zrušil co do uvedené částky napadený rozsudek a vrátil věc soudu prvé stolice, aby po právní moci zrušujícího usnesení dále jednal a o věci rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 9 zák. č. 82/1920 Sb. z. a n. má domovník za každé otevření domovních dveří v době, po kterou má býti dům uzamčen, nárok proti osobě žádající otevření na poplatek, který se určí domovním řádem, schváleným pro celou obec policejní správou příslušnou pro obec. Se svolením vlastníka domu může dáti domovník nájemcům domovní klíč za poplatek mezi nimi ujednaný, a není-li ujednan, rozhoduje poplatek určený ve schváleném domovním řáde. Dal-li klíč vlastník sám nájemcům, jest povinen odškodniti domovníka podle tohoto ustanovení. Dotčený předpis se nehodí dobře a úplně na souzený případ, ježto tu ujednali vlastníci domu s domovníky, že mohou vybírat za každé otevření domovních dveří v noční době od nájemníků otevření žádajících po 1 Kč. Klíčové je zřejmě částí odměny domovníkovy, jak vyplývá z celé úpravy § 9 dotč. zák., jenž uvádí jednotlivé složky této odměny a mezi nimi i klíčové, jenž zákon uděluje nárok na klíčové přímo a výhradně proti tomu, kdo si dal domovníkem otevřít dveře, ježto uzavírání domovních dveří bylo nařízeno z důvodů veřejné bezpečnosti a jde tu o omezení volného nakládání vlastnictvím v e ř e j n o p r á v n í n o r m o u, jehož důsledky nemají postihnouti vlastníka domu, nýbrž nájemce, jenž pozdě se vrátiv, dal podnět k tomu, aby mu domovník otevřel dveře (rozh. č. 12895 Sb. n. s.). Z toho plyne dále, že nelze vyvozovati z ustanovení § 9 dotč. zák., že není-li domovního řádu řádně schváleného, nemůže domovník žádati na nájemci žádného poplatku za otevření dveří, neboť nelze na domovníkovi žádati, aby konal takový obtížný úkon bezplatně, když se k tomu nezavázal písemnou smlouvou, sjednanou s vlastníkem domu (§ 15 zák. č. 82/1920 Sb. z. a n.), což se v souzené věci nestalo, a má tudíž domovník v takovémto případě již podle všeobecných zásad (§ 1152 obč. zák.) aspoň nárok na odměnu přiměřenou. Ujednáním mezi žalovanými a žalobci, že žalobci mohou jako domovníci žádati za každé otevření dveří v noční době na nájemnících po 1 Kč, bylo by tudíž jejich právo na klíčové omezeno jen, kdyby byl domovním řádem stanoven poplatek vyšší, anebo kdyby byla vyšší odměna za tento úkon na místě obvyklá. Takové omezení by bylo dovoleno, ježto bylo ujednáno písemnou smlouvou (§ 15 dotč. zák.). Byl-li poplatek nižší podle domovního řádu, policejním úřadem schváleného, nebo podle místní zvyklosti než onen, který dovolili vlastníci domu vybírat domovníkům, nebyli tím ovšem vázáni nájemníci, ježto nebylo tvrzeno, ani prokázáno, že přistoupili v nájemních smlouvách k tomuto ujednání. Žalovaní však, posuzuje-li se toto ujednání s hlediska § 914 obč. zák., zaručili žalobcům touto dohodou příjem z klíčového od osob žádajících otevření domu nejvýše do 1 Kč za každé otevření domovních dveří; přenechali-li sami klíče nájemcům a nevymínili si při tom u nájemců pro žalobce přiměřený paušál, jsou žalobcům právi z tohoto porušení smlouvy podle § 1295 obč. zák. Bude tudíž třeba, aby se předem zjistilo, zda v Z. je domovní řád pro celou obec, schválený příslušnou policejní

správou, a od kdy, a jaká ustanovení má onen řád o klíčném. Není-li takového řádu anebo nebyl-li v platnosti po celou dobu, na niž se vztahuje žalobní žádání, bude třeba zjistiti, kolik činí (činila) odměna za příslušný úkon v místě obvyklá (přiměřená). Podle toho bude třeba ustanoviti, co ušlo žalobcům tím, že žalovaní dali klíče nájemcům, a ježto důkaz o sporné výši této škody může zřejmě býti proveden jen s nepoměrnými obtížemi, ana závisí na počtu nájemců a podnájemců, jejich sociálních poměrech, počtu jejich návštěvníků v době uzavření domu, a pod., bude tu lze užiti ustanovení § 273 c. ř. s., avšak bude třeba před ustanovením výše provésti výslech stran o okolnostech pro určení výše rozhodných (§ 273, posl. věta, c. ř. s.).

Čís. 16551.

Spor o nepřipustnost exekuce (§ 35 ex. ř.), vedené pro výživné, není sporem o výměru výživného podle § 502, odst. 3, c. ř. s. ve znění čl. I. č. 2 zák. č. 251/1934, prodlouženého čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.

Oposiční žalobou se lze domáhati i nepřipustnosti exekuce vedené pro splatné již výživné z toho důvodu, že exekuční titul znějící na placení výživného byl zrušen (změněn) pozdějším smírem.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1937, Rv II 732/37.)

Srov. rozh. č. 1360, 3748, 4635, 5389, 6500, 6695, 7098, 11604, 12091, 14508 Sb. n. s.

Žalobce se domáhá oposiční žalobou podle § 35 ex. ř. prohlášení exekuce povolené podle smíru ze dne 18. června 1927, Nc I 311/27, za nepřipustnou, uváděje, že žalovaná jako vymáhající věřitelka navrhla podle soudního smíru, uzavřeného dne 30. října 1927 pod Nc I 311/27, správně dne 18. června 1927, povolení exekuce k vymožení 7.350 Kč, dále že dotčený smír byl poté změněn smírem uzavřeným 7. prosince 1931 u krajského soudu v O. pod Ck IIa 840/30 a že žalované přísluší výživné ve výši pouze 1.400 Kč, že však žalovaná nemá nároku ani na výživné ve výši 1.400 Kč měsíčně, neboť v ujednání Nc I 311/27 jest v odstavci 4. výslovně uvedeno, že se vyživovací příspěvky nemají změnit při zvýšení nebo snížení ročního důchodu žalobce o částku 3.000 Kč, při čemž za základní roční důchod bylo vzato 48.000 Kč, a že teprve při zvýšení nebo snížení nad tuto částku nebo pod ní, má nastati též změna vyživovacích příspěvků v poměru ke zvýšení nebo snížení žalobcova důchodu. Tvrdě, že se jeho roční důchod snížil o více než o 3.000 Kč, takže není povinen platiti výživné ani v původní výši 1.100 Kč, a že mimo to postoupila žalovaná 1.836 Kč 50 h své dceři Felicitas S. a že ta kompensovala tuto pohledávku proti žalobci s jeho pohledávkou, jež mu příslušela proti ní, domáhá se žalobce výroku, že exe-